

Dibuixos de Lorca i abstractes dels 60

El lloc, la futura plaça de la Constitució, té encara aquest toc destarlat, lleugerament inhòspit, de les grans transformacions urbanes dutes a terme amb relativa lentitud.

Previsora, la Caixa de Barcelona hi ha obert sala d'exposicions, amb la professionalitat tècnica i la rica programació que, en els temps que vivim, sols aquests nous mecenes, acabats d'incorporar-se al món de la cultura, i les institucions, poden oferir.

Dues exposicions de gran qualitat hi han estat ja exhibides. Ens voldríem equivocar, però a causa potser de la novetat, a la poca atenció prestada pels mitjans de comunicació locals, o el que sigui, no sembla pas que el potencial públic gironí hagi entès la proposta.

I les dues propostes eren de talla. *Art espanyol a Nova York, 1950-70. Col·lecció Amos Cahan* (23 gener-17 febrer), era un compendi excepcional de la plàstica peninsular, amb domini de l'abstracció, relligada als corrents internacionals i marcada per un comú denominador: una atmosfera densa i dramàtica, equivalent a les tensions "internes" que el país vivia.

Federico Garcia Lorca. Dibuixos (27 febrer-15 març) era un conjunt doblement emotiu: per la circumstància del cinquentenari de l'afusellament del poeta de Granada, la minuciosa possibilitat de confrontar, dibuix a dibuix, llibre a llibre, la gènesi d'aquesta vessant tan pròpia —les metàfores lorquianes en arabescos gràfics—, i com a reflex entranyable de la relació de Garcia Lorca amb els components de la gran i innovadora generació del 27, incloent-hi l'avantguarda catalana i la relació que Lorca mantingué amb els germans Dalí (Anna Maria i Salvador) i, en conseqüència, amb la geografia empordanesa.

La Fundació Caixa de Barcelona acaba d'inaugurar (2 d'abril) a la sala *Girona del carrer Sèquia*, la tercera exposició: *Astro 2000. Usos pacífics de l'espai*. Un tema d'actualitat.

ENRIC MARQUÈS

Un cinema que desperta

Quan els alts estaments encara no s'han posat d'acord a definir el que és cinema català —si el produït a Catalunya o exclusivament el parlat en català—, resulta que el 1987 pot acabar essent un any històric per al cinema del nostre país. De moment hi ha unes vuit pel·lícules rodades i pendents d'estrena, més uns sis projectes que estan a punt per començar el rodatge. Aquestes catorze pel·lícules poden estrenar-se durant aquest any i totes són en llengua catalana. Que jo sàpiga mai el cinema del nostre país no havia arribat a una situació semblant de pre-normalització cinematogràfica.

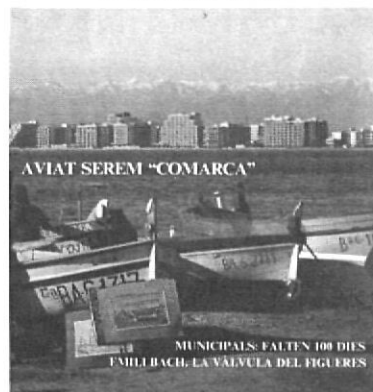
És evident que si això ha estat possible és perquè la classe política catalana s'ha interessat per primer cop pel fet cinematogràfic i ha decidit tirar endavant una campanya de subvencions. Encara que de moment bona part de les pel·lícules han estat fetes amb pressupostos més baixos que els espanyols, és evident que la indústria ha aprofitat amb bons ulls les subvencions i ha intentat aixecar els projectes. Per acabar d'arrodonir el fenomen cinematogràfic català, falta que TV3 acabi d'adoptar una postura clara i que defineixi d'una vegada per totes quina ha d'ésser la seva relació amb el cinema.

El cinema català necessita a hores d'ara afrontar un nou repte, buscar una identitat pròpia que l'allunyi del model de cinema dels espanyols. Cal que dins la diversificació d'estils hi hagi una coherència mínima que permeti al cinema català una autonomia cultural, allunyada del folklorisme, de l'historicisme i de l'academicisme d'arrel literària.

De les catorze pel·lícules que es poden estrenar al 1987, potser moltes decebran. Hem de recordar que moltes d'aquestes catorze pel·lícules són "operas primas" de gent que busca la professionalitat en el cinema. En aquests moments el cinema català s'està aixecant del no res i per poder començar a ser alguna cosa necessita que el públic pugui creure en el cinema del seu país com a fet cultural. No es tracta d'exigir a la gent l'esforç voluntarista que vagi a veure una pel·lícula pel sol fet d'ésser en català, es tracta de demanar als espectadors que siguin receptius davant del seu cinema, perquè aquest cop pot anar de debò.

ÀNGEL QUINTANA

EMPORDÀ FEDERAL

PAPELERS - FOIX AL PORT

Primavera periodística

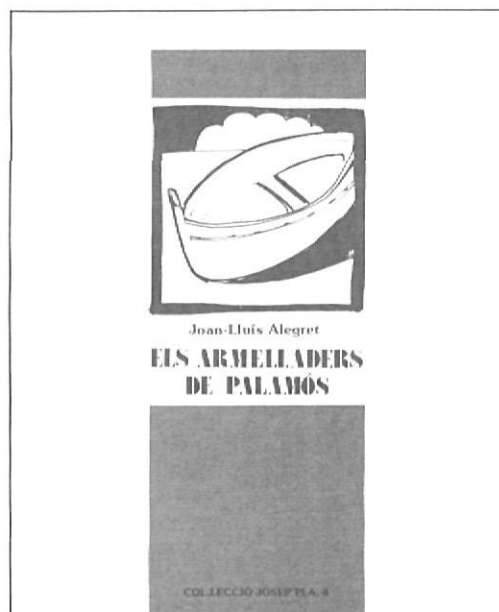
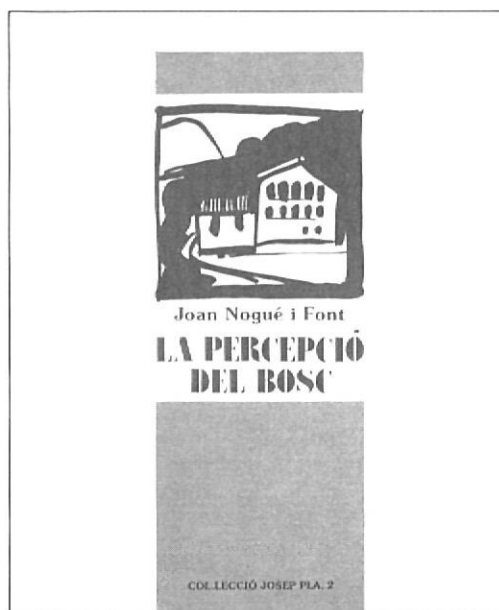
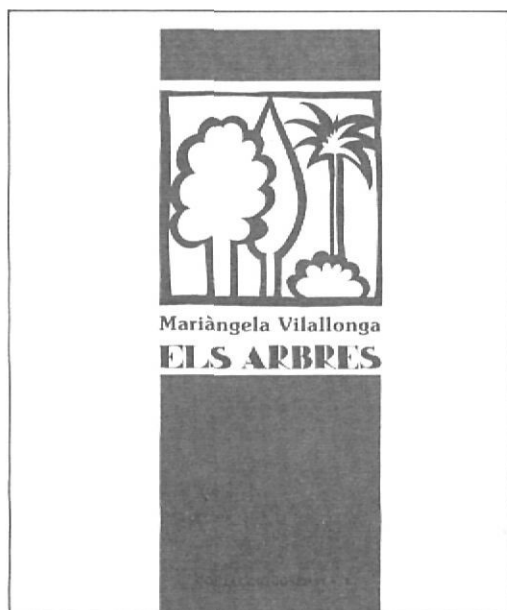
Aquesta primavera ens ha portat perfums d'esperança. Perfums periodístics de tinta fresca sobre papers diversos. La pluralitat dels diaris en català és la bona notícia que canvia el panorama i les perspectives. Després de les agonies dramàtiques dels ancians «Correu» i «Ciero», la resurrecció del més vell de tots, el bicentenari «Brusi», empelta l'esperança sobre velles arrels. Abans de sortir al carrer, el sol anunci definitiu del nou «Diari de Barcelona» ja havia obrat el miracle de despertar l'«Avui», d'una prematura rutina, d'un confiat arrenjerament. La relació d'exemplars és molt desequilibrada entre diaris en català i diaris en castellà, però la relació de títols ja es comença a posar interessant, com un resultat de futbol, 2-3. L'equip lingüístic de casa ha reduït diferències abans del final de la primera part.

Amunt de la Tordera, confirmem la condició de model cultural amb la consolidació i millora del «Punt Diari» i l'evolució del «Diari de Girona - Los Sitios», que ara ja es pot considerar un diari bilingüe. Un exemple que no estan pas seguint els seus antics col·legues de Lleida i Tarragona, de Sabadell i Terrassa. Diuen que hi ha coses que només es poden fer a Girona, però no és veritat. Fer un diari bilingüe, com a camí al canvi total de llengua, és una qüestió de voluntat de dia a dia.

La primavera periodística té també perfum empordanès. Ha sortit l'«Empordà Federal». No el perdeu de vista!

JAUME GUILLAMET

Entre el periodisme i la literatura

COL·LECCIÓ JOSEP PLA

Servei d'Estudis, Documentació i Informació
Pujada de Sant Martí, 5 – Tel. 20 57 00, ap. cor. 11-17080 GIRONA